

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER
FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 27

JANUAR 1971

19. årgang

Slægts-Nyt

Slægts-Nyt kommer atter ind af døren, og alle af slægten, hvor vi har adr., har fået tilsendt bladet.

Der er sikkert mange af de ældre, der har et eller flere børn med bopæl forskellige steder i landet, der måske kunne ønske bladet. Lad os få en nøjagtig adr., så skal bladet blive sendt til pågældende.

Vi må desværre beklage, at hver gang Slægts-Nyt udsendes, får vi alt for mange retur.

Vi takker alle, der var med til slægtsfesten og gjorde dagen til en festdag.

Tak til dem, der hjalp os med større såvel som mindre beløb, alt efter evne, det hjalp godt på økonomien.

Det vedlagte girokort bedes venligst benyttet.

Red.

Slægtsudvalgsmøde

Ved et slægtsudvalgsmøde, afholdt hos Ida Johansen på Duelundgård, vedtoges at holde slægtsfest på en lidt anden måde end tidligere. Programmet kom til at se således ud: Samlingssted Nørskovlund forsamlingshus, hvor der skulle drikkes kaffe, derefter møde i Hinge Kirke - hvorefter der var åbent hus i Hinge Storgård - til slut serveredes aftensmad i forsamlingshuset for de, der ønskede det. Datoen fastsattes til den 28. juni. Hvordan ville det mon gå, var der stadig interesse for at holde slægtsbåndet knyttet? Jo, det var der. 180 indmeldte sig, og da dagen kom, blev vi ca. 200.

Festdagen den 28. juni, hvor mærkeligt, det regnede. Ved alle tidligere slægtsfester havde solen strålet, gråvejret kunne dog ikke slukke smilene, når slægtninge mødtes med et hjerteligt godav, og da kaffebordene blev besat, var der feststemning. Formanden, Laurits Storgaard, bød velkommen og udtalte glæde over, at så mange var mødt, og at

slægtens ældste, Peder Storgaard fra Randers, 91 år, kunne være med. Johs. Nielsen fortalte træk fra tidligere slægtsfester og mindede de unge om deres ansvar over for slægten.

Ligeledes havde Tonny Storgaard ordet.

Efter at Kirstine Madsens gode kaffe og kager var vederfaret al retfærdighed, drog man ned til Hinge Kirke, der fyldtes til sidste plads. Vi lyttede til lektor Bjarne Madsens altid aktuelle, men tillige alvorsord til alle slægtsmedlemmer.

Efter mødet havde vi den glæde, at mange af deltagerne besøgte os i Hinge Storgård, for os at mærke var det, som vore slægtninge gik ud og ind, som de var hjemme. Dermed var vort ønske opfyldt.

Festen sluttede med spisning i forsamlingshuset. Et par sange forfattet til festen blev sunget. Kl. ca. 20 drog enhver til sit - en god dag rigere.

Johs.

Dødsfald

Af en søskendeflok på 6 fra Hinge Søfald er der kun Onkel Peter tilbage, han er 92 år og slægtens ældste, og han var i sommer med til slægtsfest i Hinge.

Min svigerfar, fhv. malermester Johannes Storgaard, døde den 6. juni 1970 på Vinderslev Hvilehjem, næsten 90 år gammel.

Efter endt læretid i Vinderslev tog han, som mange andre håndværkssvende, på valsen gennem Tyskland, Frankrig, Schweiz og Italien. Efter sin hjemkomst i 1909 blev han gift med Kirstine Jensen fra Frausing, de fik deres hjem i Levring, hvor de købte hus, og svigerfar begyndte som selvstændig malermester. I 1951 solgte han hus og forretning og flyttede op til os på "Midstrupgaard", men kort tid efter Agnes' død i 1964, blev han syg og kom på Vinderslev Hvilehjem, hvor han fik en god og kærlig pleje af Aase og Gerhart Aagaard, og senere af fors. Lynderup og frue.

Ved begravelsen på Levring Kirkegård talte pastor Holm ud fra Davids 23. salme. Han sagde: Hyrdesalmen har været til rig trøst for mange gennem tiderne, den beretter om Guds styrke og kraft og om hans omsorg. Sådan tager Herren sig af alle dem, der giver sig ind under ham. Sådan kunne Johs. Storgaard også sige det. Vi husker ham som den ydmyge og flittige mand, hvor nøjsomhed og gudsfrygt var grundpillen i hans liv.

Ved graven takkede svigersønnen, ejendomshandler Hans Jakobsen, Kjellerup.

Den 1. oktober 1970 døde fhv. gdr. i Tvede Christian Storgaard på Randers Sygehus efter længere tids sygdom, snart 85 år gammel. Onkel Christian solgte sin gård i Tvede for ca. 15 år siden og købte hus på Bækkelundsvej i Randers.

Ved begravelsen på Linde Kirkegård talte pastor Hansen, Tvede, om gudsfrygt og nøjsomhed; det var det, der prægede Christian Storgaards liv, ja, hele søskendeflokken fra Hinge Søfald, nøjsomme og tilfredse samt den ægte jyske lune, sådan var de, og sådan vil vi mindes dem, der ikke er blandt os mere.

Fødsler

Slægtsbog side 71.

Lene Storgård Sirsbæk, f. 7/5 1970, datter af Inga og Svend Sirsbæk, Gl. Balle.

Bryllup

Side 100, I A 1.

Stud. jur. Kresten Storgaard Jakobsen gift 4. juli 1970 med børneforsorgsstuderende Inger-Lone Christensen, f. 16. september 1950, datter af gdr. Johs. Christensen, „Christianshøj“, Helsted.

Sølvbryllup

Edith og Chr. Leth Mikkelsen, Viborg, den 14. september 1971.

Guldbryllup

Gjertrud og Niels Davidsen, Silkeborg, den 14. april 1971.

Runde tal 1971

Sofie Storgaard, Middelfart, 80 år 16. februar.

Laurits Storgaard, Nørskovlund, 80 år 24. januar.

Jacob Bitsch, Vejle, 75 år 4. juli.

Minne Bitsch, Silkeborg, 75 år 5. marts.

Niels Davidsen, Silkeborg, 75 år 5. oktober.

Gjertrud Davidsen, Silkeborg, 70 år 12. juni.

Kristian Storgaard, Brønshøj, 75 år 7. april.

Døssing Storgaard, Nørskovlund, 75 år 4. september.

Theodor Rahbe Hald, København, 70 år 15. september.

Aage Rahbe Petersen, København, 70 år 14. december.

Edith Rahbe Petersen, København, 60 år 1. april.

Kathrine Rasmussen, Lumby, 70 år 24. maj.

Jacob Sørensen, Nr. Lyndelse, 70 år 29. maj.

Antonny Storgaard, Hjarbæk, 70 år 5. februar.

Johannes Andersen, Nysted, 70 år 19. december.

Jens Lauritsen, Vinderslev, 65 år 3. april.

Frederikke Nielsen, Nørre Snede, 65 år 14. november.

Johanne Marie Madsen, Silkeborg, 65 år 23. februar.

Kathrine Storgaard Nielsen, Kbh., 65 år 30. december.

Jørgen Enevold Jensen, Sinding H., 65 år 19. maj.

Maria Andersen, Naderup, 65 år 12. august.

Arne Storgaard, Hedensted, 65 år 5. marts.

Gunner Storgaard, Ålborg, 65 år 5. marts.

Karl Pedersen, Bording, 60 år 4. marts.

Maria Fritz, Herning, 60 år 28. marts.

Oskar Almin, Kjellerup, 60 år 4. oktober.

Andrea Lauritsen, Vinderslev, 60 år 30. januar.

Ingeborg Storgaard, Hedensted, 60 år 19. december.

Lydia Rask, Hammerum, 50 år 5. august.

Peter Storgaard, Thurø, 50 år 2r juli.

Else Marie Madsen, Viby J., 60 år 24. august.

Marie Lind Sørensen, Grindsted, 50 år 15. september.

Ole Chr. Christensen, Grindsted, 50 år 26. oktober.

Mads Harry Storgaard, Hvam, 50 år 3. juli.

Sigrid Storgaard, Hvam, 50 år 12. juli.

Asta Storgaard, Frederikssund, 50 år 3. september

Erna Kluver, Vejle, 50 år 23. juni.

Viola Hansen, Randers, 60 år 6. april.

Inger Bitsch, Ingstrup, 50 år 4. september.

Edith Bitsch, Vejle, 50 år 4. september.

Svend Aage Pallesen, Højen, 50 år 10. juni.

Helge Petersen, 50 år 11. juli.

Ankomst til Australien

Den 20. september kl. 11 ankrede vi op ud for Adén. Da jeg til morgen talte med Poul, fortalte han mig - meget nedslået - at han havde tabt sin tegnebog indeholdende ca. 11-1200 kr. foruden pas og kørekort. Har du ikke ladet det efterlyse"? spurgte jeg. „Jo”, sagde han, „men det var forgæves, for finderens har selvfølgelig taget pengene og smidt resten over bord”. Det var en skrækkelig situation for den stakkels Poul. Han havde nu kun ca. 20 kr. i mønter i lommen, men hvad var det? Det var trist, men, som jeg sagde til ham, jeg har kun penge til husbehov, men vi er dog landsmænd, så du kan godt låne lidt af mig. Han takkede glad for tilbudet.

Da vi havde spist til middag, var der arrangeret udflugter op i byen. Her tog vi med. Vi blev sejlet ind i mindre både, der gik i pendulfart mellem „Ellinis” og landgangsbroen.

Det så helt frygtindgydende ud i Adéns gader: Med korte mellemrum rullede kampvogne, med maskinpistolbevæbnede soldater gennem gaderne. På fortovene gik ligeså med korte mellemrum soldater med skudklare maskinpistoler. Det gav ikke indtryk af gæstfrihed. Der var gode, brede fortove, asfalterede gader med færdselsstriber. Det havde jeg ikke ventet. Kvinderne havde underansigtet tildækket med et sort klæde, hvorimod der ikke var mange turbanklædte arabere. Polit og toldere var fint uniformsklædte. Det formelig vrimlede med gadehandlere, som væsentlig solgte ure, men også lidt smykker o.a.

Forretning ved forretning med fine tillokkende varer, og hver forretning havde en agent eller 2, som skulle lokke eller presse turisterne til at komme ind i forretningerne. Navnlig havde de fleste forretninger foto-, ure- og radioartikler.

De forbi kørende taxi bød sig ustandselig til. Prikken over i'et var dog vist gederne. De lå og gik alle vegne, om det så var på bordene i en fortovsrestaurant. Disse brogede geder, i en mangfoldighed af farver, beherskede næsten byen. Al kørende trafik - ja, selv militærpatruljerne - måtte pænt standse, til det passede gederne at passere gaden.

Gad vist, om det er en slags hellige dyr ligesom de hellige indiske køer. Hvad mon disse geder lever af? Jeg lagde mærke til, at de åd både ugeblade og papkasser. Det kan man da kalde at leve på tørkost.

Jeg købte her en farvesmalfilm og en farvefotofilm. Det kostede 1,9 £. På grund af den stærke varme var vi efterhånden blevet tørstige og gik ind på et hotel. Her forlangte Poul one Beer. Stor blev vor forbavselse, da tjeneren kommer og sætter 2 stk. 3 pgl. isafkølede gl.

eksport Carlsberg foran os. Værsgo, 9 chilling incl, drikkepenge. Det var en dejlig hilsen fra Danmark, og vi fik vor tørst slukket.

Adén ligger ud mod havet med høje bjerge i baggrunden. Det er jo et oliecenter og en engelsk base. Mange af vore kendte benzinmærker var her repræsenterede. Vi var inde og se byens anlæg. Det var væsentlig træer, palmer og sirbuske. Den eneste jeg kendte, var en kæmpe stor busk, Nerium.

Rundt i byen fløj en del sorte krager. Nede over havnen fløj nogle få måger. En art på størrelse som vor hættemåge og en anden på størrelse som havmågen. Højt over byen svævede nogle store rovfugle - velsagtens ørne. Vi så ikke een småfugl eller en hund i Adén.

Jeg er overbevist om, at Adén ikke er et ønskested for emigranter. Her går solen ned allerede kl. 17,30. Sært for en nordbo at forlige sig med, nu det er høj-sommer.

Kort efter, at vi er kommet ombord, står vi atter til søs. Næste mål er Fremantle på vestsiden af Australien. Livet går nu sin vante gang ombord. Den 23. sept. kl. 10 passerer vi ækvator. Det kan nok være, at det blev fejret med ækvatordåb af kong Neptun og dronning med følge. Selve højtideligheden så jeg dog ikke, da jeg intet vidste, før jeg så optøget.

Det skulle jo nu være tropisk varme, og jeg går i så lidt tøj som vel muligt, men herude på havet føles varmen behagelig.

I aftes var der gallamodtagelse hos kaptajnen. Vi blev ligesom sidst beværtet med pindemadder og masser af drikkevarer. I tilslutning hertil var der dans til kl. 1, først da faldt der ro ombord.

Livet går sin vante gang uden særlig bemærkelsesværdige tildragelser. Temperaturen er faldende med tiltagende blæst og skydække. Bølgerne er nu 1,5-2 m høje, men da vi har ret modvind, mærkes det ikke særlig. Uldtrøje og jakke er kommet i brug igen.

Den 29. september. - Stadig kedelig gråvej og blæst. Et oplivende moment var det dog, at Poul om eftermiddagen præsenterer mig for et selskab bestående af 1 græker, 1 englænder, 1 australsk dame samt svenskeren Johan. Med Poul som tolk havde vi en ret hyggelig eftermiddag. Jeg var jo ikke forvænt. Jeg tegnede mig for en rundtur fra Fremantle til Perth. Det skulle være rart at mærke jord under fødderne igen. Middagsarrangementet blev en overraskelse. Hele spisesalonen var festlig smykket med guirlander og balloner, og alle fik en papirshat på som til nogen nytårsaften. På bordet lå et festligt menukort ved hver kuvert. I det kort skrev samtlige ved bordet samt de 2 stewarter deres autogra-

fer. Det blev en festlig middag -- vi fik f.eks. hummer til mellemret. Midt under spisningen blev en mand båret ud - det var dog nok udenfor programmet.

Bedst som vi sidder og venter på desserten, blev lyset slukket. Vi så nu en hel række spøgelsesagtige blå lys komme ind og fordele sig over hele salen. Det viste sig, da lyset blev tændt, at være stewarderne, der hver gik med en flot isanretning, hvorpå lyset brændte. Der blev nu en hujen og klappen samtidig med, at ballonerne knaldede. Til isen fik vi hver et glas champagne. Om aftenen holdt kaptajnen stort afskedsfest for de passagerer, som forlader os i Fremantle.

Mange engelske kvinder har en modbydelig kælen stemme. Det lyder så skabagtigt i mine øren - så man fristes til at sige: „Føj for Fanden”. Jeg gik i biografen og så Australiensfilm om aftenen og gik derefter tidlig til ro. Så lod jeg de andre om at feste. Jeg vil være frisk til i morgen og glæder mig meget til at se Australien.

Jeg har før omtalt det festlige ved aftensbordet, når der var fødselsdage - selv om det kun var et barn. Den senere tid har der været 3-4 stk. daglig mellem vi ca. 400 i spisesalonen. Så i aftes fyldte den ene af vore unge piger år. Det var det traditionelle med vin og lagkage samt musik og ovenikøbet fik pigen et kys af stewarden. Da musik og klapsalver holdt op, rejste jeg mig og sang - selvfølgelig solo: - „Du skal leve - - -“ og derefter: „Og gid at det må go dæ wal - - -”. Den gjorde lykke - der blev en klappen og leen. Jeg rakte hånden ud efter pigen, som kom om og stod ved min side, og med hinanden i hånden sang jeg: „Bravo - bravo - bravosimo - - -”. Som tak herfor gav pigen mig et smækkys. Det kan nok være, der blev klappet.

Vi skal tidlig op i morgen - kl. 5,30. Vore pas skal kontrolleres, før vi kommer i havn, og forestillingen begynder kl. 6,00.

Selvfølgelig er jeg rettidig oppe og er på pletten 2 min, før tiden. Men ak o ve - jeg havde regnet med at være een af de første, og så er der allerede mødt mellem 150 og 200. Det tog 1½ time, før det blev min tur. Det var frygteligt.

Vejret var fint og roligt, og allerede kl. 9 lå vi i havn. Kl. 9,30 var jeg med i en bus, der skulle køre os til Perth. Goddag Australien. Ingen sagde velkommen.

Fremantle synes lille og ubetydelig - nærmest en slags havneforstad til Perth. Det er Perth, vi skal se. Jeg skal love for, at alle mine forestillinger om Australien blev gjort til skamme. Det er vist ikke danskerne, der skal ned og lære australierne noget. Det kunne vist ske at blive os, der blev lærlinge. Sikke fine og velholdte huse - såvel de private som de offentlige. Og haverne - en blomsterpragt, som man ellers kun kan drømme sig til. Her må være skønt at være.

Af de kendte blomster kan nævnes: Morgenfrue, Cenerarie, Valmue, Pelargonie, Løvemund, Fløjlsblomster, Levkøjer o. m. fl. Af træer og buske kan nævnes: Magnolie, kæmpekaktus af mange arter, mange slags palmer, blåregn og så roser. De var dog ikke så dominerende hernede som hjemme. Vi var inde i en km lang park mellem Perth og Fremantle. Her kunne jeg såmænd have gået i dagevis og studeret træer og blomster.

For enden af parken stod et kæmpe-krigsmonument. Herinde under var et stort rum, hvis vægge var beklædt med bronzetavler. Disse tavler var tæt beskrevet med navne på de i de forskellige krige faldne unge mænd.

Alt er nyt og fremmed, det hele virker så chokerende. Her kommer man til Australien med en forestilling om, at vi teknisk og kulturelt er hævet over Australien. Så - pladask, der faldt jeg for Australien den første dag.

I strøggaderne ligger fortovet højt over gaderne - hvad jeg ikke forstår. Siden erfarede jeg, at det er af hensyn til vandet, der i regnperioder og under store regnskyl kan komme ned fra bjergene og strømme som små floder gennem gaderne. Altsammen flygtige indtryk, men jeg glæder mig til at stifte bekendtskab med den eneste verdensdel, som er eet land det hele.

Allerede kl. 12,30 var vi tilbage fra vor rundtur, og ved 14-tiden står vi igen til havs med Melbourne som næste mål. Jeg konstaterer, at solen går ned allerede kl. 18. Det glæder mig at se, at her som hjemme har de en mørkningstid både morgen og aften.

Tonny.

(fortsættes).

